

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ἐπιστολή πρὸς Ἑβραίους

Ἡ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή σάν διδασκαλία εἶναι τοῦ Παύλου, ὡς συντεταγμένο δέ κείμενο εἶναι τοῦ Λουκᾶ. Γιατί δέν τήν ἔγραψε κατ' εὐθείαν ὁ Παῦλος; Γιατί οἱ Ἑβραῖοι δέν παραδέχονταν τόν Παῦλο ὡς ἀπόστολο, αὐτόπτη τοῦ Κυρίου, ἔγκυρο ὅσο οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Ὁ Παῦλος ὅμως πονοῦσε γιά το πνευματικό κατάντημα τῶν Ἑβραίων χριστιανῶν καί φλεγόταν νά τοὺς γράψει μιά Ἐπιστολή γιά νά τοὺς σώσει. Ἀλλά δέν θά γινόταν δεκτὴ ἀπ' αὐτούς, ἂν τοὺς τήν ἀπηύθηνε κατ' εὐθείαν ὁ ἴδιος· γι' αὐτό καί πράττοντας πολὺ συνετά προσλαμβάνει τόν Λουκᾶ ὡς συντάκτη τῆς Ἐπιστολῆς, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε εἶχε ἀκουστεῖ ὡς ἰκανώτατος συγγραφεὺς μετὰ τήν συγγραφή τοῦ Εὐαγγελίου καί πιθανόν καί τῶν Πράξεων. Εἶναι ὅμως ὁ Παῦλος ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἐπιστολῆς, ἀλλά γράφει «κατὰ τὴν ὑπόνοιαν τῶν ἀκουόντων», ὅπως τό λέει ὁ Χρυσόστομος· γι' αὐτό καί δέν παρουσιάζει τόν ἑαυτό του ὡς αὐτόπτη καὶ αὐτήκοο τοῦ Κυρίου, ἀλλά λέγει τὴν φράση «ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει τὴν Ἐπιστολή αὐτὴ γιά νά στηρίξει τοὺς κλονιζομένους Ἑβραίους χριστιανούς· γιατί αὐτοί, ὡς Ἑβραῖοι στήν καταγωγή, εἶχαν προσκολληθεῖ νοσηρὰ στήν μωσαϊκὴ θρησκεία καί δέν ἄφηναν νά ἀναπτυχθεῖ ἡ πίστη τους στὸν Ἐσταυρωμένο καί Ἀναστάντα Κύριο, ἀλλά ἐκόμπαζαν μέ τόν «ὄγκο» τῆς καταγωγῆς τους.

Γι' αὐτό καί τώρα πού τοὺς ἤρθε μέγας πειρασμός διωγμοῦ, πού σαρώνει τὰ πάντα, ὀλιγοπιστοῦν. Καί κλονίζονται, γιατί βλέπουν ὅτι μέ τόν Χριστό βρίσκονται ἐκτὸς νόμου καί ἔναντι τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας καί ἔναντι τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος. Ἐνῶ μέ τόν Μωσαϊκὸ νόμο εἶναι νομιμόφρονες καί ἔναντι τῆς ἰουδαϊκῆς κοινότητος καί ἔναντι τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας. Καί σκέπτονται, λοιπόν, νά ἐπανέλθουν στό παλαιὸ θρήσκευμα. Ἀμφισβητοῦν τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί πού γιά τριάντα περὶ

που χρόνια φέρονταν τόσο ὑπεροπτικά πρὸς τοὺς ἀπεριτμήτους ἐξ ἔθνῶν χριστιανούς καί τοὺς ἔβλεπαν ὡς νόθα, αὐτοὶ πού δέν ἀναγνώριζαν κἂν τὸν Παῦλο, τώρα καταπίπτουν καί τοὺς στηρίζει ὁ «μὴ στῦλος» Παῦλος μέ αὐτόν τόν «λόγο παρακλήσεως», μέ τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή του. Ἡ Ἐπιστολή πάντως αὐτὴ ἦταν κατὰ πρόνοια Θεοῦ, γιατί προκάλεσε τὸν σαφῆ τονισμό τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὀριστικὸ διαχωρισμὸ εὐθυνῶν μεταξύ χριστιανικῆς πίστεως καί ἰουδαϊκῆς θρησκείας καί τὴν κατάργηση μὲν τῆς παλαιᾶς ἱερωσύνης, ἀναγνώριση δέ μόνο τῆς ἐν Χριστῷ ἱερωσύνης.

Ἡ Ἐπιστολή ἔχει ἰσχυρὴ ἐνότητα, γιατί τό θέμα τῆς εἶναι αὐστηρῶς ἓνα, ἂν καί ἐξετάζεται ἀπὸ πολλές πλευρές. Τό θέμα εἶναι ἡ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τό δοῦλο τῶν προφητῶν καί πάντων τῶν ἀγγέλων (κεφ. 1-3) ἢ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἔναντι τῆς Παλαιᾶς ἢ ἡ ἀνωτερότητα τῆς καινῆς ἱερωσύνης ἔναντι τῆς παλαιᾶς ἢ τοῦ καινοῦ ἰλασμοῦ στό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ παλαιοῦ σκιώδους ἰλασμοῦ στό αἷμα τῶν ζώων καί τό συμπέρασμα ἐξ αὐτῶν (κεφ. 8-10). Τέλος, ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ γιά τὴν πίστη πρὸ τοῦ νόμου, ἐν τῷ νόμῳ καί μετὰ τὸν νόμο στὸν Χριστό ὡς τὴν μόνη σώζουσα (κεφ. 11) καί γιά τὴν παρά Κυρίου διὰ τῶν θλίψεων παιδεία τῶν πιστῶν (κεφ. 12), κλείνει δέ ὅλη τὴν Ἐπιστολή μέ προτροπές, εἰδήσεις καί χαιρετισμούς.

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν χαιρετισμὸ, ἡ Ἐπιστολή γράφτηκε στήν Ἰταλία καί πιθανόν στήν Ρώμη, μετὰ τὴν ἀπόλυση τοῦ Παύλου ἀπὸ τὴν πρώτη φυλάκισή του, γιατί ἀπὸ τὴν κατακλείδα τῆς Ἐπιστολῆς ὁ Παῦλος φαίνεται ἐλεύθερος.

Γράφτηκε κατὰ τὰ ἔτη 62-64, τότε πού ἡ Ἐκκλησία τῆς περιτομῆς στήν Παλαιστίνη ὑπέστη γενικὸ καί ἄγριο διωγμὸ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τότε πού ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῆς Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος, ὅπως ἴσως καί ἄλλοι πολλοί, ἐφονεύθησαν καί πού οἱ ἀπόστολοι Πέτρος, Ἰωάννης, Ἰούδας καί Μᾶρκος ἔφυγαν στήν Αἴγυπτο.

Ἡ Θεία Λειτουργία (ΚΕ' μέρος)

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου.

Ὅπως ἔχουμε ἀναφέρει πάρα πάνω ἡ εὐχή τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς ἄρχεται μέ τήν διακονική παρακέλευσι «*Στῶμεν καλῶς...*», στήν ὁποία ὁ λαός διά στόματος τοῦ χοροῦ ἀντιφωνεῖ τό «*Ἐλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως*». Γιά νά μπορέσουμε νά δώσουμε τήν ἀκριβή ἐρμηνεία τῶν δύο τούτων σημείων τοῦ κειμένου θά πρέπει νά τά δοῦμε σέ μία ἐρμηνευτική ἐνότητα. Ἀρκετές εἶναι οἱ ἐρμηνεῖες οἱ ὁποῖες προτείνονται καί ἀπό ἀρχαίους ἀλλά καί ἀπό συγχρόνους ἐρμηνευτές τῆς θείας λειτουργίας.

«*Τήν πῖό ἱκανοποιητική καί πῖό ἀποδεκτή θεολογικά ἐρμηνεία*», κατά τόν καθηγητή Ἰωάννη Φουντούλη, «*τήν δίνει ὁ ἱερός Καβάσιλας*». «*Κατ' ἀρχήν πολύ σωστά συσχετίζει τήν λέξη «εἰρήνη» τῆς ἀπαντήσεως τοῦ λαοῦ πρὸς τό «ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν» τῆς διακονικῆς προτροπῆς: «Οὕτω δέ βεβαίως (=σταθερῶς) ἐστῶτων ἐν τῇ πίστει (ἔτσι ἐρμηνεύει ὁ Καβάσιλας τό «Στῶμεν καλῶς»)... καί ἡ τῶν δώρων ἡμῶν εἰς τόν Θεόν προσαγωγή κατά λόγον γινέσθω. Τί δέ κατά λόγον; «τό ἐν εἰρήνῃ. «Πρόσχωμεν, φησί, τήν ἀγίαν ἀναφοράν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν». Μέμνησθε γάρ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου «ἐάν προσφέρῃς τό δῶρόν σου καί μνησθῆς ὅτι ἔχει τις κατά σοῦ, διαλλάγηθι πρῶτον, εἶτα ἐλθὼν προσφερε τό δῶρόν σου» (Ματθ. ε' 23). Οἱ δέ πιστοί ἀποκρίνονται: προσφέρομεν οὐ μόνον μετ' εἰρήνης, ἀλλά καί αὐτήν τήν εἰρήνην ἀντί δώρου καί θυσίας ἐτέρας. Ἐλεον γάρ προσφέρομεν τῷ εἰπόντι: «Ἐλεον θέλω καί οὐ θυσίαν» (Ματθ. θ' 13). «Ὁ δέ ἔλεος γέννημά ἐστι τῆς βεβαίας καί καθαρᾶς εἰρήνης. Ὅταν γάρ τήν ψυχὴν οὐδέν ἐνοχλῆ πάθος, οὐδέν κωλύει ἐλέους γέμειν αὐτήν· ἀλλά καί θυσίαν αἰνέσεως» καί τοῦτο ἀπό τῆς Γράφης. «Θῦσαι, γάρ φησιν ὁ Δαβίδ, θυσίαν αἰνέσεως» (Ψαλμ. 49, 14)».*

Ἀξίζει τόν κόπο στό κείμενο τοῦτο τοῦ ἱεροῦ Καβάσιλα νά σημειώσουμε ὀρισμένα ἐρμηνευτικά σχόλια, τά ὁποῖα θά μᾶς βοηθήσουν στήν καλύτερη κατανόησή του:

α) Τό «*Στῶμεν καλῶς*» ὁ ἱερός συγγραφέας τό συνδέει μέ τήν ὁμολογία τῆς πίστεως, ἡ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγου διευτυπώθη μέ τήν ἀπαγγελία τοῦ «Πιστεύω». Ἡ γνησιότητα καί ἡ σταθερότητα στήν πίστη, καθὼς καί ἡ ὁμολογία τῆς θεωροῦνται ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν μετοχή στήν θεία λειτουργία.

β) Ἡ προσαγωγή - ἡ προσφορά τῶν δώρων μας πρὸς τόν Θεό θά πρέπει νά γίνεται «*κατά λόγον*», «*ἐν εἰρήνῃ*», κατά τό θέλημα καί κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ πρὸ τῆς προσφορᾶς τῶν δώρων μας ἐπὶ τό θυσιαστήριο τήν εἰρηνική συνδιαλλαγή μετά τῶν ἐχόντων τι καθ' ἡμῶν. Ἡ ἐσωτερική εἰρήνη τοῦ πιστοῦ, ἀλλά καί ἡ εἰρήνη μετά τῶν ἀδελφῶν ἐκλαμβάνονται ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ προκειμένου νά προσφέρει κάποιος τό δῶρό του στόν Θεό ἢ νά μεθέξει αὐτῆς τῆς προσφορᾶς.

γ) Οἱ πιστοί στήν θεία λειτουργία προσφέρουν τά δῶρα τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς ὄχι μόνον μέ εἰρήνη («*ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν*») στοιχῶντας στόν λόγο τοῦ Κυρίου, τόν ὁποῖο μνημονεύσαμε πάρα πάνω, ἀλλά προσφέρουν καί αὐτή τήν εἰρήνη ἀντί ὁποιοῦδήποτε ἄλλου δώρου καί θυσίας· καί τοῦτο πάλιν κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου «*Ἐλεον θέλω καί οὐ θυσίαν*». Τό ἔλεος (ἡ εὐσπλαχνία, ἡ πραγματική ἀγάπη) εἶναι κατά τήν παρατήρησι τοῦ ἱεροῦ πατρός γέννημα τῆς σταθερᾶς καί καθαρᾶς ἐσωτερικῆς εἰρήνης τοῦ ἀνθρώπου.

Μετά τήν ἀντιφώνησι τοῦ χοροῦ «*Ἐλεον εἰρήνης...*», ὁ ἱερέας στρεφόμενος πρὸς τόν λαό καί εὐλογῶντάς τον θά ἐκφωνήσῃ τό «*Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ ἀγίου Πνεύματος, εἴη μετά πάντων ὑμῶν*». Ἡ εὐλογία αὐτή καί πάλι κατά τόν ἱερό Καβάσιλα προξενεῖ στούς πιστούς «*τά ἀπό τῆς ἀγίας Τριάδος ἀγαθά*» ἀπό τόν Υἱό τήν χάρι, ἀπό τόν Πατέρα τήν ἀγάπη καί ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα τήν κοινωνία. Στήν λήψη αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ὁ λαός ἀντιφωνεῖ «*Καί μετά τοῦ πνεύματος σου*», ἀντεύχεται, τρόπον τινά, τά ἴδια πρὸς τόν ἱερέα, γιά νά ἀκούσῃ ἀπ' αὐτόν τήν προτροπή «*Ἄνωσχωμεν τάς καρδίας*». Τά πάντα αὐτή τήν στιγμή, ὁ νοῦς, ἡ καρδία, ἡ ψυχή, τό πνεῦμα, τό εἶναι τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὅλη ὑπαρξή του θά πρέπει νά στραφοῦν, νά ὑψωθοῦν πρὸς τά ἄνω, πρὸς τόν Θεό Πατέρα. Συνεχίζοντας τόν διάλογο ὁ λαός διαβεβαιώνει διά τοῦ «*Ἐχομεν πρὸς τόν Κύριον*» ὄντως ἔχει στρέψει τά πάντα πρὸς τόν Θεό. Καί τότε ὁ ἱερέας βλέποντας πρὸς τόν λαό τόν προτρέπει πρὸς εὐχαριστία τοῦ Κυρίου, «*Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ*», τῷ Θεῷ καί Πατρί, πρὸς τον ὁποῖον ἀπευθύνεται ἡ εὐχή τῆς ἀγίας ἀναφορᾶς. Καί ὁ λαός ἀνταπαντᾷ «*Ἄξιον καί δίκαιον*». Εἶναι ἄξιον καί δίκαιον, ἀξίζει θά λέγαμε τόν κόπο, καί νά εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο, ἀλλά καί νά προσφέρουμε σ' αὐτόν τά δῶρά μας.

Συνεχίζεται...

Ἡ Γιόγκα καὶ ὁ Διαλογισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας - Μέρος Δ'

Ἡ Γιόγκα ἔχει τὶς ἐξῆς ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις στὸν ἄνθρωπο:

(δ) ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΟΝΟ ΩΣ ΨΥΧΗΣ καὶ ὄχι ὡς ψυχοσωματικῆς ὑπαρξης, ὅπως δέχεται ὁ Χριστιανισμὸς: «*ΕΣΕΙΣ εἶστε ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα εἶναι ἓνα κομμάτι σας, πού εἶναι προσωρινό καὶ ὄχι πραγματικό...Καὶ κάποτε θὰ τὸ ἀποβάλλετε*». «*Ὁ ἑαυτὸς σας εἶναι πνεῦμα καὶ ὄχι τὸ σῶμα σας, τὸ ὁποῖο, ὅσο κι ἂν εἶναι ἓνα χρήσιμο καὶ βολικό περίβλημα, δὲν ἀποτελεῖ καὶ μέρος τοῦ πραγματικοῦ Ἐαυτοῦ σᾶς*»¹.

(ε) ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ, ὅπως: i) Τὸ ἀνώτερο ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὑπερβατικὸ χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, δὲν ὑπάρχει γέννηση καὶ θάνατος. ii) Παράδεισος καὶ κόλαση δὲν εἶναι παρὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. iii) Γιόγκα σημαίνει σύνθεση τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ μεταφυσικοῦ σύμπαντος κ.α. Πιστεύει ἀκόμη ἡ γιόγκα στὸν σκληρὸ καὶ ἀπρόσωπο νόμο τοῦ ΚΑΡΜΑ (συσσώρευσης ἔργων) καὶ στὴν ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ, πού πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ Ἀποκάλυψη. Οἱ ἐσφαλμένες αὐτὲς διδασκαλίες προϋποθέτουν τὴν ἐκμηδένιση τοῦ φυσικοῦ σώματος, ἀπορρίπτουν τὴν ἀνάσταση καὶ τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἐνῶ πιστεύουν ὅτι ἡ ψυχὴ ταξιδεύει καὶ ζεῖ εὐτυχισμένα ἀπὸ μερικὰ χρόνια μέχρι χιλιάδες χρόνια μετὰ θάνατον, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει, στὴ συνέχεια, σὲ κάποιο φυτὸ, ζῶο ἢ ἄνθρωπο, ὡστε μετὰ ἀπὸ «ἄπειρες» ἀναγεννήσεις νὰ σωθεῖ ἡ ψυχὴ, χαμένη στὸν ἀπρόσωπο ὠκεανὸ τῆς Νιρβάνα.

Οἱ ἄνθρωποι, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία αὐτή, γεννιοῦνται φτωχοί, ἄρρωστοι, στὸ περιθώριο κ.λπ. γιατί σὲ προηγούμενη ζωὴ τοὺς ὑπῆρξαν κακοί, ἄδικοι, ἐκμεταλλευτὲς κ.α. Ἄρα, πρέπει νὰ δεχθοῦν τὴν ἄσχημη κατάστασή τους γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν σὲ ἐπόμενη ζωὴ. Ἔτσι βέβαια παραλύεται ἐξαιτίας ἐσφαλμένων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀλλαγὴ, γιὰ ἐπανάσταση, ὁ ἀγῶνας γιὰ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, γιὰ νέες κατακτήσεις κ.λπ. Καὶ ἀκολουθεῖ κανεὶς τὸ μοιραῖο καὶ τὸ τέλημα χωρὶς ἀντίρρηση.

Ἡ θεωρία τῆς μετεμψύχωσης ΔΙΚΑΙΩΝΕΙ ΑΚΟΜΗ ΤΗΝ ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΒΙΑ καὶ κάθε δικτάτορα, πολιτικὸ, κοινωνικὸ ἢ θρησκευτικὸ, ἐφόσον ἐκεῖνος γεννήθηκε γιὰ νὰ ἡγεῖται καὶ οἱ ὑπόλοιποι γιὰ νὰ ἐξιλεωθοῦν ἀπὸ ἐγκλήματα προηγούμενων μετενσαρκώσεων.

Συνεχίζεται...

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ (19 Ἰανουαρίου)

Ὁ ἅγιος Μάρκος Ἐπίσκοπος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός εἶναι γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς στὸν Ὁρθόδοξο κόσμο, γιὰ τὸν ζῆλο καὶ τοὺς ἀγῶνες του ὑπὲρ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Στὴν ληστρικὴ ψευδοσύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας, ὅπου οἱ Ὁρθόδοξοι σύρθηκαν, παρὰ τὴν θέλησή τους, πάλαιψε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις μόνος ἐναντίον ὄλων, ὄχι μόνο των λατίνων, ἀλλὰ καὶ τῶν λατινοφρόνων. Οἱ δεύτεροι, ἀντὶ ὡς Ὁρθόδοξοι νὰ σταθοῦν στὸ πλευρὸ του καὶ νὰ τὸν στηρίξουν, ἀντίθετα τὸν πίεζαν μὲ διάφορα ἀληθοφανῆ ἐπιχειρήματα νὰ ὑπαναχωρήσει. Στάθηκε ὅμως βράχος ἀκλόνητος χάρι τῆς πίστεως σὲ σημεῖο πού ὁ πάπας ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσει, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Μάρκος δὲν ὑπόγραψε τὸ ἐνωτικὸ ἔγγραφο, «*λοιπόν, ἐποιήσαμεν οὐδέν*».

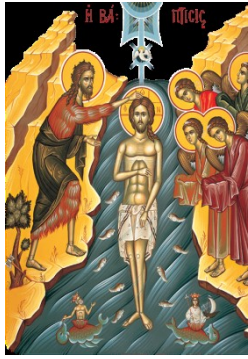
Ὁ Ἐπίσκοπος Ἐφέσου δὲν ἦταν φανατισμένος καὶ ξεροκέφαλος, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ λατίνοι καὶ οἱ λατινόφρονες, ἀλλὰ εἶχε ἐμπειρία Θεοῦ καὶ γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ἀληθινὴ πίστη, ὅπως ἀποκαλύφθηκε καὶ παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἐρμηνεύεται ἀπὸ τοὺς θεουμένους, καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀνεχθεῖ τὴν παραχάραξη καὶ ἀλλοίωσή της ἀπὸ τοὺς Φράγκους. Ἄλλωστε, τοὺς ὀκτῶ πρώτους αἰῶνες μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ στὸ δυτικὸ τμήμα τῆς Ρωμηοσύνης, τῆς λεγομένης βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ πίστη ἦταν Ὁρθόδοξη καὶ ἀνόθευτη, ὅπως καὶ στὸ ἀνατολικό, γι' αὐτὸ ἔχουμε στὸ Ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ Ὁρθόδοξους Πάπες.

Ὅμως μετὰ τὴν κατάληψη τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τοὺς Φράγκους, αὐτοὶ ἐξεδίωξαν τοὺς Ὁρθόδοξους Κληρικούς, ἔβαλαν ἄλλους δικούς τους καὶ τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα ἐνόθευσαν τὴν Ὁρθόδοξη πίστη μὲ διάφορες ἀλλοιώσεις καὶ προσθήκες. Ἀλλοίωσαν τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως τὸ ὁποῖο συνέταξαν ἡ Πρώτη καὶ Δευτέρα Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ἀναθεματίζοντας ὅλους ὅσους ἐπιχειρήσουν νὰ τὸ ἀλλοιώσουν ἀφαιρώντας ἢ προσθέτοντας κάτι σὲ αὐτό.

Ὁ διάλογος μὲ τοὺς λατίνους, ὅπως καὶ μὲ ἄλλες Χριστιανικὲς ὁμολογίες, μπορεῖ νὰ ἀποδώσει καρπούς, ἐὰν γίνεται, βέβαια, σὲ κλίμα ἀγάπης καὶ ἐλευθερίας, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ πρόσωπα ἐντεταγμένα στὸ κλίμα τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως. Ἀπὸ ἀληθινούς θεολόγους πού βιώνουν τὸν Θεὸ καὶ ἀκολουθοῦν τὴν διδασκαλία τῶν θεοπτῶν ἁγίων Πατέρων, πού γνωρίζουν καλὰ τὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ἐρμηνεύονται καὶ βιώνονται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὁ φανατισμὸς εἶναι ξένος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως καὶ ἡ ἀπεμπόληση τῆς ἀληθινῆς πίστεως πρὸς χάρι μιᾶς ψεύτικης ἀγάπης. Αὐθεντικὴ ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνόθευτη πίστη. Ἡ ἐπιστροφή στὴν “μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν”, ἡ ὁποία κατέχει τὴν Ὁρθόδοξη πίστη, ἀποτελεῖ τὸν ἀληθινὸ τρόπο ἐνώσεως “ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ”.

¹ Ramacharaka, σ. 201

Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο
<p>εχων 11μερας 31</p> <p>Η ημέρα έχει ώρας 10 και ή νύξ ώρας 14</p>	<p>θε Παρασκευή και ώρα 6.00 μ.μ</p> <p>γνται οί εβδομαδιαίες όμλίες του</p> <p>π.Χρυσοβαλάντη, μέ θέμα:</p> <p>«Βίος & Διδασκαλία του ιεροῦ Χρυσοστόμου»</p>	<p>31</p> <p>Μέγας Εσπερινός</p> <p>Πρωτοχρονιάς</p> <p>5.00 μ.μ.</p>	<p>1</p> <p>Περιτομή Ι.Χριστού & Μ.Βασιλείου (+379)</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ</p>		<p>3</p> <p>Εσπερινός Κυριακής</p> <p>5.00 μ.μ</p>
<p>4</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ πρό τών Φώτων</p> <p>Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. ***</p> <p>ΜΕΓΑΛΕΣ ΩΡΕΣ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ 5.00 μ.μ.</p>	<p>5</p> <p>Παραμονή Θεοφ. Εσπερινός, Θ.Λειτ. Μ.Βασιλείου & Μ.Αγιασμός 7.00 π.μ. ***</p> <p>Μ.Απόδειπνο & Λιτή έορτής 5.00 μ.μ.</p>	<p>6</p> <p>ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ</p> <p>Θ.Λειτουργία & Μ.Αγιασμός 7.00 π.μ.</p>	<p>7</p> <p>Σύναξις Αγ.Ιω.Προδρόμου</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.</p>	<p>«Αί ημέραι τρέχουσιν... Οί ένιαυτοί πληροῦνται... Άρα τί ήμίν εΐργασται καλόν;»</p> <p>Άγ. Ίω. ό Χρυσόστομος</p> <p>Οί ήμέρες περνοῦν...τά χρόνια τελειώνουν... τί καλό άραγε έχουμε κάνει έμείς;</p>	<p>10</p> <p>Σάββατον μετά τὰ Φώτα</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. ***</p> <p>Εσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ</p>
<p>11</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ Μετά τὰ Φώτα</p> <p>Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.</p>	<p>ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ 2014</p> <ul style="list-style-type: none"> • Βαπτίσεις: 26 • Γάμοι: 9 • Κηδείες: 65 • Πιστοποιητικά άγαμίας (έν δυνάμει γάμοι έντός ένορίας): 70 • Μεταβιβάσεις Βαπτίσεων (έν δυνάμει βαπτίσεις έντός ένορίας): 25 • Βαπτίσεις έτεροδόξων: 4 • Τò Ένοριακό Κοινωνικό Παντοπωλεΐο διένειμε: 3.500 τσάντες μέ τρόφιμα και λάδι 		<p>Τò μυστήριο τής έξομολογήσεως τελείται κάθε Τρίτη. Στις 13,20 από τις 10 π.μ. & 27 Ιανουαρίου από τις 4.30 μ.μ.</p>	<p>16</p> <p>Προσκύνηση τιμίας άλύσεως Άπ.Πέτρου</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.</p>	<p>17</p> <p>Όσ.Αντωνίου</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. ***</p> <p>Εσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ</p>
<p>18</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ Αγ.Αθανασίου & Κυρίλλου</p> <p>Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.</p>			<p>Εύχόμαστε σέ όλους τούς ένορίτες μας και τις οικογένειές τους</p> <p>ΚΑΛΗ & ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΧΡΟΝΙΑ</p> <p>ΜΕ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ!!</p>	<p>24</p> <p>Ζένης όσίας Κοιμητ. Παρεκκλ. Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. ***</p> <p>Εσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ.</p>	
<p>25</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ Ζαχαρίου</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.</p>	<p>26</p> <p>ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΑΠΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ</p> <p>8.30 μ.μ έως 01.00 π.μ.</p>	<p>27</p> <p>Άνακομιδή ιερών λειψάνων Αγ.Ίω. του Χρυσοστόμου</p>	<p>Οί ιερείς διακονοῦν στό Κοιμητήριο κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.</p>	<p>30</p> <p>Τριών Ίεραρχών</p> <p>Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.</p>	<p>31</p> <p>Κύρου & Ιωάννου Άναργύρων Παρεκκλ. Αγ. Αναργύρων Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. ***</p> <p>Εσπερινός Κυριακής 5.00 μ.μ</p>

ΠΡΩΤΟ ΔΙΑΚΟΝΟΣ

Περιοδικό Πνευματικής Οικοδομής

Ι.Ν. Κοιμήσεως τής Θεοτόκου & Αγίου Στεφάνου

Δ. Ε. Αγ. Στεφάνου - Δήμου Διονύσου Άττικής

Διεύθυνση: Κοιμ. Θεοτόκου 11, Αγ. Στέφανος 14565 Τηλέφωνο/ Fax: 210 8141919

email: enoria_koimth_agst@yahoo.gr Διαδίκτυο: www.agios-stefanos.gr

Έτος 4° Τεύχος 36° - Ιανουάριος 2015